

Er was eens
Het hart van een schurk

ER WAS LENS

het hart van een schurk

CATHINCA VAN SPRUNDEL - MIRANDA PETERS
MARIJKE F. JANSEN - SANDRA J. PAUL
SUZANNE PETERS

Er was eens (Het hart van een schurk)
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

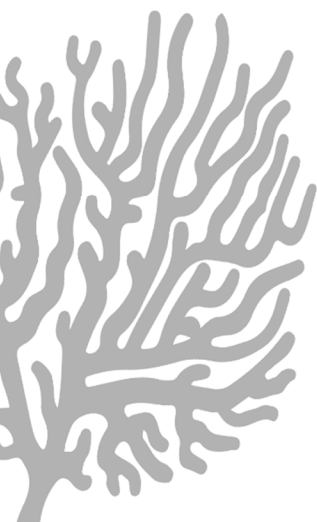
Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Cathinca van Sprundel, Marijke F. Jansen, Miranda Peters,
Suzanne Peters, Sandra J. Paul

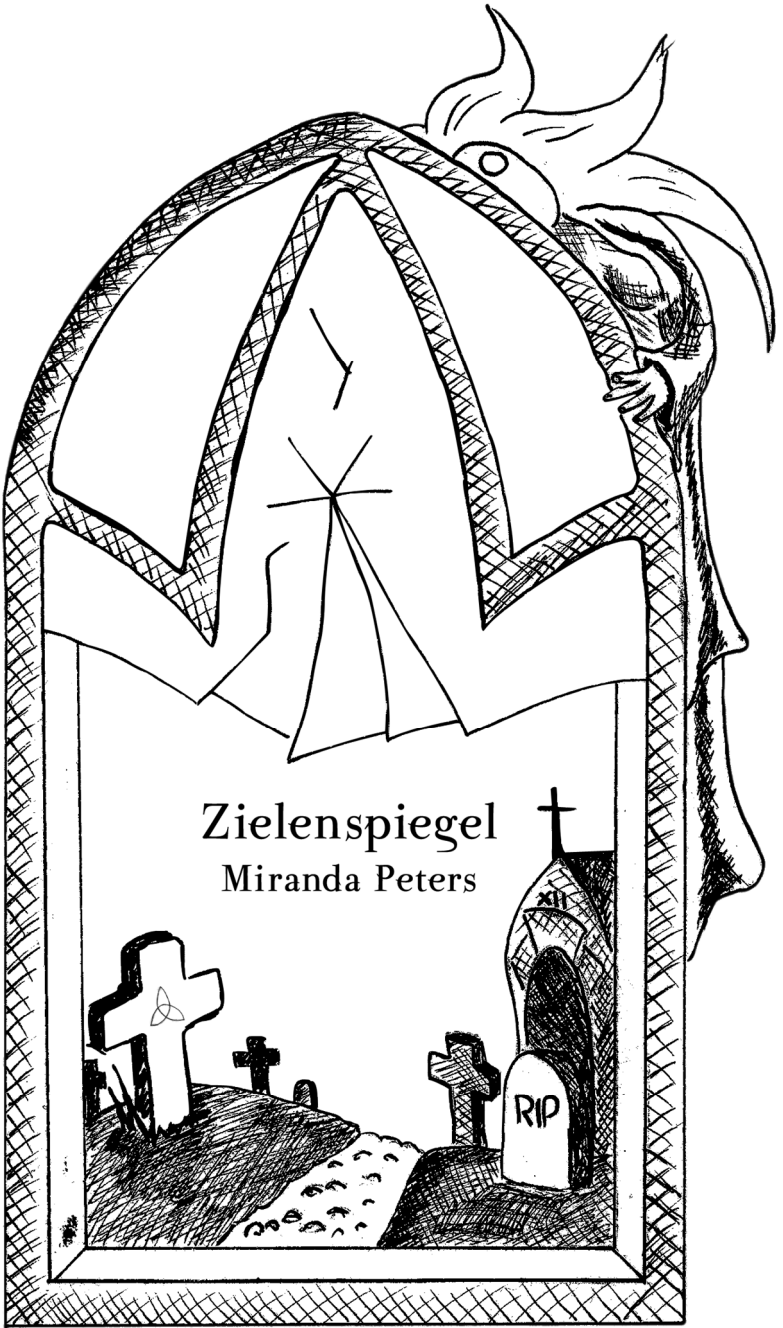
Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel, Juliëtte Heugen
Illustraties: Eóin de Zwaan

Eerste druk april 2021
ISBN 978-94-92585-67-7
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zielenspiegel – Miranda Peters	7
Meerminhart – Cathinca van Sprundel	67
Nocturna – Sandra J. Paul	109
Moerasmeisje – Marijke F. Jansen	147
Niemand weet, niemand weet – Suzanne Peters	205

Zielenspiegel
Miranda Peters

1

Het leven eindigt bij de dood. Niemand kan die waarheid ontkennen. Niemand kan het voorkomen. De dood is onvoorwaardelijk en onvermijdelijk.

Tenminste, dat vertelde mijn moeder altijd. Ze zei dat we niets konden doen aan het feit dat we op een dag ophouden te bestaan, maar dat we wel invloed hadden op waar onze ziel terecht zou komen. Het gevolg was dat ons hele leven in het teken stond van anderen. Aan jezelf denken stond zo laag op ons prioriteitenlijstje, dat zelfs de zwervers in de stad er beter gekleed bij liepen dan wij. ‘Egoïst’ was thuis het ergste scheldwoord dat er bestond.

Toen ik wat ouder werd en zag dat mensen misbruik maakten van onze goedheid, wilden mijn ouders daar niets over horen. Toen ik ging puberen en, na de zoveelste vernedering in de klas, vroeg waarom we ons leven opofferden voor een hemel die toch niet bestond, moest ik een week lang in totale afzondering op mijn kleine slaapkamer blijven om mijn zonden te overdenken.

Wie had kunnen denken dat ze er zo gigantisch naast zaten?

Ik staar naar het enorme ijzeren hek dat toegang geeft tot de begraafplaats. De maan laat haar spookachtige licht schijnen op de eindeloze rijen grafstenen, en de takken van de bomen werpen lange zwarte schaduwen op het grind. Op het terrein liggen duizenden doden begraven, en op dit tijdstip – het is bijna middernacht – speelt geen enkel weldenkend mens met de gedachte om door dat hek te gaan.

Behalve ik.

Misschien ben ik niet weldenkend. Misschien ben ik gek. Maar waar anderen kippenvet krijgen van een begraafplaats in het donker, raak ik juist enthousiast. Het is het moment van de dag – of nacht – waar ik naar uitkijk. Waar ik voor leef.

Het hek zit niet op slot. Het zit nooit op slot. Na een klein duwtje

gaat het piepend open. Ook dit zou me de kriebels moeten geven, want dit hele scenario kan zo in een horrorfilm, maar dat doet het niet. Integendeel: ik sta te popelen van ongeduld. Zorgvuldig sluit ik het hek achter me en loop met grote passen naar het vers gedolven graf zo'n honderd meter verderop.

Er kwamen meer dan vijfhonderd mensen naar de begrafenis van Fiona LeBlanc. Ze was de dochter van de burgemeester van de stad. Bloedmooi, en nog slim ook. Alleen bleek dat geen garantie voor een lang en gelukkig leven, want toen ze de straat overstak met haar telefoon vastgeplakt aan haar oor, werd ze overreden door een taxibusje.

Ik pak een witte roos en blaas het zand eraf. Terwijl ik hem in het maanlicht ronddraai, bedenk ik voor de zoveelste keer hoe bijzonder mijn gave is. Er is niemand die me ziet. Niemand die me tegenhoudt. Ik leg de roos terug en pak de schop die ik eerder vandaag achter een boom heb verstopt. Het voelt een tikkeltje oneerbiedig om Fiona's net-begraven lichaam op te graven, maar ik druk het schuldgevoel weg zoals ik altijd doe.

Als ik begin te graven, voel ik de energie om me heen gonzen, alsof alle zielen die hier rondhangen contact proberen te zoeken. Alsof ze me aanmoedigen dit te doen. Ironisch genoeg voel ik me, omringd door de doden, levendiger dan ooit. Het laat mijn hart sneller kloppen, mijn ademhaling versnellen en door de adrenaline die door me heen raast, lukt het me redelijk snel het zand van de kist te scheppen. Een paar nachten geleden regende het; toen was het een stuk minder aantrekkelijk om door de modder te scheppen. Gelukkig is het vanavond droog.

Met een geoefende beweging maak ik de kist open – een witte met gouden handvatten – en staar naar het lichaam. Fiona ziet er zelfs in de dood nog mooi uit. Gekleed in een prachtige saffierblauwe galajurk – die haar moeder waarschijnlijk heeft uitgekozen – en met ingevlochten zwart haar dat scherp afsteekt tegen haar witte gezicht. Wat dat betreft doet ze haar achternaam eer aan, denk ik wrang.

Ik leg de schop neer en haal een spiegelkje tevoorschijn uit de zak van mijn spijkerbroek. Vlug kijk ik om me heen of er inderdaad niemand is, maar Fiona's graf is vanaf het hek niet te zien en gaat voor een groot deel schuil achter een paar dikke bomen.

De kust is veilig.

Met mijn wijsvinger strijk ik zachtjes over de ingelegde diamantjes rond het glas, en over de zilveren omlijsting. Het ding is afkomstig uit Ierland en honderden jaren oud. In eerste instantie voelde ik me bezwaard toen ik het kreeg. Toen ontdekte ik wat ik ermee kon doen en sindsdien heb ik het altijd bij me. Dag en nacht. Ik breng de spiegel naar mijn lippen en fluister oude, vergeten woorden tegen het glas. Mijn eigen gezicht staart me aan en ziet er wat bleekjes uit in dit licht, maar mijn bruine ogen glanzen van opwinding. Vanavond ga ik ze weer zien. Ik ga hém weer zien.

Met bonzend hart richt ik de spiegel op Fiona's graf. Ze is nog maar zes dagen dood en haar hart schijnt intact te zijn gebleven, dus het zou moeten lukken.

Het duurt slechts een fractie van een seconde voordat ze verschijnt. In een mistige versie van haar blauwe jurk staart ze naar de rozen op haar eigen graf. Ze fronst haar perfecte wenkbrouwen en mompelt: 'Ik hou niet eens van witte rozen. En mijn jurk... waarom trokken ze me uitgerekend déze jurk aan?'

'Ik vind hem mooi,' zeg ik.

Verschrikt kijkt ze op. Haar grote donkerblauwe ogen nemen me aandachtig op. Ik kan zien dat ze probeert te bepalen of ik haar in de maling neem.

'En ja, ik zie je,' zeg ik om de vraag te beantwoorden die ongetwijfeld op haar lippen brandt. 'Maar alleen hierin.' Ik gebaar naar het spiegeltje in mijn hand.

Ongeloof druipt van haar gezicht. 'Maar... hoe dan? Ik bedoel... ik heb niets gedaan om...'

Ik schud mijn hoofd. 'Het komt door mij.' Ik tik tegen de spiegel. 'Oude magie. En op dit moment ben jij mijn poort naar de doden.'

Fiona kijkt me niet-begrijpend aan. 'Poort? Hoe bedoel je?'

Ik glimlach naar haar in de spiegel. 'Er is iemand die ik moet zien. Een belangrijk iemand. Daarvoor moet ik je lichaam even lenen.'

'Maar wat ga je dan... Hé! Stop! Dit is grafschennis. Je kunt dit niet zomaar doen.'

Ik voel haar energie om me heen opvlammen als ik haar lichaam zorgvuldig uit de kist haal en op het deksel leg. Pas als ik zeker weet dat ze min of meer comfortabel ligt, kijk ik opnieuw in de spiegel. Fiona staart me furieus aan.

‘Er is echt geen reden om zo boos te zijn. Ik ben altijd heel voorzichtig met een gastlichaam. En bovendien... is er niemand die je graag een hak zou willen zetten?’

Het duurt even voordat Fiona begrijpt wat ik bedoel. Dan verdwijnt als bij toverslag de woedende blik uit haar ogen. Hij maakt plaats voor verbazing. ‘Bedoel je wat ik denk dat je bedoelt?’

‘Ja.’

‘Hm.’ Een scheve grijns verschijnt op haar spookachtige gezicht. ‘Ik weet wel iets.’

Ik grijns terug. ‘Iets? Of iemand?’

Fiona kijkt nogmaals vol afgrijzen naar haar blauwe jurk. ‘Charlie Vanderley was mijn vriendje. Ik ging met hem naar het eindejaarsgala, in deze jurk. Halverwege betrapte ik hem buiten met een ander meisje... zoenend. En op mijn begrafenis stond hij vervolgens te janken in de armen van mijn moeder, de schijnheilige rotzak.’

Ik begrijp precies wat ze wil. Wat ze allemaal willen.

Wraak.

‘Ik zal hem flink laten schrikken, dat beloof ik.’

Het is even stil. Een ogenblik lang staart Fiona me aan. ‘Hoe werkt zoiets?’

Ik glimlach geheimzinnig. ‘Dat kan ik niet uitleggen. Je voelt het vanzelf.’

Twijfel schiet over haar mooie gezicht. ‘Doet het pijn?’

‘Nee.’

Met een zucht gebaart ze naar haar lichaam. ‘Ach, waarom ook niet? Ik ben toch al dood.’

Meer dan die woorden heb ik niet nodig. Ik breng de spiegel naar mijn lippen en sluit mijn ogen. Fiona’s energie is krachtig, mede doordat ze nog maar net overleden is, maar ook vanwege haar vurige karakter. Er gaat een tinteling door me heen als ik met een zucht loskom van mijn eigen lichaam. Even ben ik gewichtloos, niet gebonden aan de wetten van de zwaartekracht. Even ben ik vrij van alles wat me aan de aarde bindt, en verdwijnen alle emoties, alle herinneringen in het niets. Er is alleen maar het nu, en de stilte en de rust die daarbij hoort.

Dan dring ik het koude lichaam van Fiona binnen. Het is een onprettig en beklemmend gevoel, maar dat heb ik ervoor over. Als

ik mijn ogen open, zie ik dat Fiona me met een nieuwsgierige blik bestudeert. Voorzichtig sta ik op en beweeg de armen en benen heen en weer om ze een beetje soepel te krijgen. Dan klop ik het zand van de jurk en probeer ik een paar stappen te zetten. Dat lukt verbazingwekkend goed. Fiona is aan inwendige bloedingen overleden en dat is beter dan wanneer een lichaam totaal gehavend is. Het is best lastig wraaknemen op verbrijzelde benen.

‘En nu?’ vraagt ze.

Ik kijk naar mijn eigen lichaam, dat roerloos en met lege ogen rechtop staat. De eerste keer dat ik mezelf op die manier zag, werd ik bang en ging ik meteen terug. Tegenwoordig kan ik er goed mee omgaan, maar echt wennen doet het nooit.

‘Nu loop ik door je heen.’

‘Dóór mij heen?’

‘Zoals ik al zei: jij bent de poort.’

‘Maar wie zoek je dan?’

Een glimlach glijdt over mijn lippen als ik denk aan Emile met zijn springerige roodblonde krullen, zijn aanstekelijke lach en de kuiltjes in zijn wangen. Aan zijn vrolijke lichtblauwe ogen en de klank van zijn stem. Emile was de goedheid zelve en toen ging hij opeens dood. Van de ene op de andere dag hield zijn hart ermee op. En als ik niet kon doen wat ik nu doe, zou mijn hart er ook mee gestopt zijn, dat weet ik zeker. ‘Mijn vriendje.’

Voordat ze nog iets kan zeggen, leg ik mijn hand op haar hart. En alsof er aan de andere kant aan een draadje wordt getrokken, glij ik langzaam door haar heen. Ik voel de aangename warmte van Fiona’s vuur, haar energie en ik proef haar schoonheid op mijn tong. Zoals altijd steel ik er een beetje van. In ruil daarvoor geef ik haar iets waar iedere dode naar verlangt; een vleugje levenslucht. Wanneer ik dat doe, voel ik een speldenprikje in mijn hart. Dat heb ik nooit eerder gevoeld, maar geen enkele dode is gelijk. Bovendien... ik ben erdoor en dat is het enige wat telt.

‘Wow.’ Fiona draait zich om. ‘Dat voelde goed.’

‘Ik weet het.’

Ik kijk haar niet aan, want iets anders trekt mijn aandacht. Tientallen lichtgevende zielen zweven voorbij. Sommigen stoppen om te kijken, anderen niet. Inmiddels zijn ze er wel aan gewend dat ik inbreuk maak op hun privacy in het hiernamaals. In welk lichaam

ik ook zit, maakt in dat geval niet uit. Ze kijken er toch dwars doorheen. Een echtpaar van een jaar of vijftig in kapotte kleren staat hand in hand naar me te kijken, met een ongeruste blik op hun gezicht. *Mijn ouders.* Ze lijken iedere keer opnieuw op me te wachten, maar ik ben nog niet zover dat ik hen kan vergeven voor het helse leven dat ze me lieten leiden. Misschien had ik het verlies van Emile beter kunnen dragen als ik een gelukkige jeugd had gehad, maar na iedere belediging, iedere vernedering, kwamen er scheuren bij in mijn hart. Toen Emile stierf, brak het helemaal in stukken en daar zijn mijn ouders de oorzaak van.

Dus ik kijk niet terug.

In plaats daarvan zie ik een lichtgevende ziel zich losmaken van de rest. Als Fiona's hart nog kon kloppen, zou het nu bonzen van opwinding en geluk.

Emile komt voor me staan en spreidt glimlachend zijn armen.

'Evi.'

Mijn naam is het enige wat hij hoeft te zeggen. Ik stort me in zijn sterke armen en druk mijn gezicht tegen zijn borst. En op het moment dat ik zijn hand om mijn achterhoofd voel – mijn eigen hoofd, dwars door Fiona's dode lichaam heen – weet ik weer waarom ik dit doe.

Vanavond ben ik niet kapot.

Vanavond ben ik weer een beetje heel.

2

‘Waar kom jij zo laat vandaan?’ Tante Nel staat met een bezorgd gezicht in de deuropening en trekt me snel naar binnen. ‘En wat zie je eruit!’

Nonchalant haal ik mijn schouders op. ‘Gewoon, een stukje lopen. Mijn batterij was leeg.’

‘Lieg niet tegen me, Evi.’ Ze neemt me aandachtig op met samengeknepen ogen. ‘Je bent weer op de begraafplaats geweest.’ Het klinkt niet als een vraag, maar als een vaststaand feit.

‘En wat dan nog?’ Zo uitdagend mogelijk steek ik mijn kin omhoog en zet me schrap voor een nieuwe preek. De Preek der Preken, die ze al zo vaak heeft afgestoken en die ik minstens zo vaak naast me neerleg, omdat ik het samenzijn met Emile te erg nodig heb om ermee te stoppen.

Maar de preek komt niet. In plaats daarvan zakt tante Nel neer op de bank en klopt op de lege plek naast haar. ‘Kom eens zitten, kind. Het wordt tijd dat ik je iets vertel.’

Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Tante Nels preken mogen dan oervervelend zijn, haar vertelsels zijn dat niet. Integendeel. Het liefst zou ik nu thee en koekjes pakken en de rest van de nacht naar haar verhalen luisteren.

Als ik ga zitten, glijdt er een warme glimlach over haar rimpelige gezicht. Haar witte haren zitten in een knot boven op haar hoofd gedraaid en haar handen trillen lichtjes als ze haar hand tegen mijn wang legt. Alles aan haar is lief, behalve haar blik. Die is zo scherp als een havik.

‘Honderden jaren geleden, op het hoogtepunt van de heksenjacht, leefde in deze streek een mooie vrouw; Wanda. Ze was zo ijdel, dat ze niet genoeg had aan haar eigen spiegelbeeld. Dus liet ze een spiegel maken die haar iedere dag kon vertellen dat ze de allermooiste was. Toch was het niet genoeg. Wanda eiste dat er meer

magische spiegels kwamen in haar huis, zodat ze in ieder vertrek de woorden kon horen die haar het dierbaarst waren. Toen de mysterieuze maakster van de spiegel dat weigerde, werd Wanda woedend. Ze beschuldigde de maakster van hekserij en liet haar vervolgens schreeuwend achter op de brandstapel. Maar niet voordat er een vloek was uitgesproken: voortaan zou Wanda niet langer haar eigen gezicht in de spiegel zien, maar dat van de maakster. Zij lokte Wanda, die langzaam gek werd van frustratie, uiteindelijk met loze beloftes naar de begraafplaats en leerde haar een spreuk waarmee ze haar eigen spiegelbeeld terug kon krijgen. En Wanda was zo ijdel, dat ze geen vragen stelde en deed wat haar gezegd werd. Maar de maakster was slim. Want op het moment dat Wanda de oude, vergeten woorden uitsprak, wisselden de vrouwen van lichaam. De maakster bleek een zielenbezweerder en had de ijdele vrouw als poort gebruikt om terug te keren naar het leven. Wanda was een ziel geworden, gedoemd om eeuwig rond te zwerven op de begraafplaats, zonder ooit nog haar eigen spiegelbeeld te zien. Alleen wanneer de maakster haar graf bezocht, zag ze haar eigen gezicht terug, sprankelend van het leven dat zij door haar ijdelheid nooit op waarde had weten te schatten. Iedere keer wanneer ze op bezoek kwam, nam ze de spiegel mee om contact te maken. Tot het op een dag stopte. De spiegel raakte kwijt en werd een legende. Men zegt dat hij vernietigd is...' Tante Nel kijkt me veelbetekenend aan. 'Maar jij en ik weten wel beter.'

Ik denk aan de spiegel in mijn broekzak. Zou het echt... Dan kijk ik recht in tante Nels strenge ogen en ben ik er opeens niet meer zo van overtuigd dat dit geen preek was.

'Ik ben niet ijdel,' mopper ik.

'Dat klopt.' Tante Nels toon is rustig, ontspannen. 'Dat is ook niet de moraal van het verhaal. Het gaat erom dat Wanda zo naar iets verlangde, dat ze blind werd voor wat er pal voor haar neus gebeurde.'

Ik denk aan mijn verlangen naar Emile. Aan hoe het voelt als we samen zijn. 'De spreuk die ik gebruik, heb ik van u geleerd, niet van een ziel. Wanda was dom om een spreuk te gebruiken waarvan ze de exacte betekenis niet wist. Tenminste, als ze echt bestaan heeft. Waarschijnlijk zijn dit soort sprookjes gewoon bedacht om mensen

in het gareel te houden. Ik weet best wat de zeven hoofdzonden zijn, tante.’

Tante Nel vouwt haar handen samen op haar schoot. Ze glimlacht alweer. ‘Zie het dan als een waarschuwing. Je moet altijd in je achterhoofd houden dat de zielen die jij ziet, een reden hebben om op die begraafplaats te blijven rondhangen. Ze zijn door iets of iemand aan de levende wereld gebonden en willen niets liever dan jouw plaats innemen. Onthoud dat goed, Evi.’

Ik rol met mijn ogen. ‘En u dan? U werkt dag in, dag uit met dode mensen. U gebruikt de spiegel nog vaker dan ik.’

Tante Nel haakt haar scherpe blik in de mijne en nagelt me vast aan de bank. ‘Dat doe ik om de politie te helpen misdrijven op te lossen, niet uit eigenbelang. Wat jij doet, is leven in het verleden.’ Ze legt haar hand op mijn knie. Haar ogen worden zachter en warmer. ‘Het is tragisch wat Emile overkwam, zo kort na de dood van je ouders. Ik snap dat je verdrietig bent, maar je moet ze loslaten. Jij bent degene die ze aan de levenden bindt. Jij bent de reden dat ze daar nog zijn.’

‘Dus eigenlijk noemt u mij een egoïst?’

Tante Nel schudt haar hoofd. De losgeschoten witte plukjes haar bungelen krullend langs haar oude gezicht. ‘We weten allemaal dat je dat niet bent. Ik wil gewoon niet dat je je laat verblinden.’

Een paar seconden lang is het muisstil in de kamer. Allebei zijn we in gedachten verzonken. Waar zij aan denkt, weet ik niet, maar zij heeft geen dierbare aan ‘de andere kant.’ Ze begrijpt niet hoe sterk mijn verlangen is om even dat verdriet niet te hoeven voelen. Dat mijn ouders daar ook rondlopen – altijd hand in hand – had ik niet verwacht. Je zou denken dat ze na al die goede daden linea recta in de hemel zouden komen, maar dat is dus niet gebeurd. Ik heb het ze er flink ingewreven dat het geen ruk geholpen heeft om zich tijdens hun leven zo dienstbaar op te stellen, en dat ze beter van het leven hadden kunnen genieten toen het nog kon.

Toen ons huis in brand werd gestoken en ze allebei de dood vonden nadat ze mij hadden gered, vond ik bij tante Nel al snel de vrijheid waar ik zo naar zocht. Ik ontdekte wat ik diep vanbinnen al lang wist: dat je prima goed voor jezelf kunt zorgen zonder egoïstisch te zijn. Na een paar maanden ontmoette ik Emile en was ik voor het eerst in mijn leven gelukkig.

Tot het noodlot een jaar later toesloeg.

Ik haal de spiegel uit mijn zak en bekijk hem aandachtig. ‘Hoeveel van deze dingen zijn er eigenlijk?’

‘Het verhaal van de legende zegt dat de spiegel in stukken is gebroken en dat de scherven verspreid zijn over de wereld. Mijn oma zei altijd dat er slechts drie bestaan, waarvan jij en ik er allebei één bezitten.’ Ze wijst naar het symbool op de achterkant. ‘Dat is een triquetra. Drie ringen die staan voor Leven, Dood en Wedergeboorte. En dat is precies wat wij als zielenbezweerders doen: we leven, maken contact met de doden of gebruiken hun lichaam om ze tijdelijk te laten herrijzen. Uiteindelijk gaan wij ook dood. En daarmee bedoel ik echt verdergaan, niet rondhangen bij je graf totdat er zich een kans voordoet om terug te keren naar de levenden. Kijk, in het verleden is de drie-eenheid altijd belangrijk geweest. Ik denk dat mijn oma gelijk had toen ze zei dat de spiegel in drie stukken is gebroken om de enorme macht ervan te temperen. In de loop der jaren zijn er aparte spiegels van gemaakt en het is mijn oma gelukt om er twee in haar bezit te krijgen. De locatie van de derde spiegel is altijd een raadsel gebleven.’

Ik staar naar de drie in elkaar gevlochten ringen op de achterkant van mijn spiegel. ‘En als ze alle drie bij elkaar worden gebracht en er één spiegel van wordt gemaakt, wat dan?’

‘Dat weet ik niet,’ zegt ze. ‘Maar ik denk dat het goed is om ervoor te zorgen dat dat nooit gebeurt.’

Langzaam knik ik. ‘Ik heb beloofd er zuinig op te zijn en daar houd ik me aan. Maar verbied me alsjeblieft niet naar Emile te gaan. Ik heb hem nodig.’

Tante Nel geeft me een knipoog. ‘Aan verbieden doe ik niet, dat weet je. En ik begrijp het wel, echt. Ik wil je alleen even waarschuwen.’

‘Oké.’ Gapend sta ik op en strek mijn benen. ‘Als u het niet erg vindt, ga ik nu naar bed. Rondlopen in een dood lichaam en daarmee een jongen de stuipen op het lijf jagen, is vrij vermoeiend.’

‘Is dat wat de ziel van je vroeg?’

‘Ja. Ze was me eeuwig dankbaar, zei ze.’ Ik begin te grinniken bij de herinnering aan Fiona’s gezicht. ‘Eeuwig... zeg dat wel.’

Tante Nel laat een vermoed glimlachje zien als ze opstaat en

geeft een kneepje in mijn hand. ‘Welterusten, Evi. Tot morgen.’

‘Tot morgen, tante.’

Dan zet ik koers naar mijn slaapkamer, met een vermoeid lichaam en een hoofd vol verhalen.

3

Een lange, eindeloze week later wordt er weer iemand begraven: een oud vrouwtje waarvan het lichaam oud en op was. Geen reden dus voor de politie om tante Nel erbij te halen. Op school kan ik mijn ongeduld nauwelijks bedwingen. Fysiek ben ik aanwezig, maar daar houdt het ook mee op. Ik ben al nooit de meest oplettende leerling, maar op ‘begravenisdagen’ kan ik me helemaal nergens op focussen. Mijn gedachten schieten constant naar Emile. Vanavond zie ik hem terug. Dat ik daarvoor een oud vrouwtje als poort moet gebruiken; daar denk ik zo min mogelijk over na.

Op school ben ik een *outcast*. Iedereen laat me links liggen, en dat heb ik zelf in de hand gewerkt. Toen mijn ouders en vervolgens mijn vriendje doodgingen, heb ik alle hulp, steun en medelijden geweigerd. Ik trok me terug in mijn eigen wereldje, wentelde me in zelfmedelijden en verbrak het contact met iedereen behalve tante Nel. Toen ik ontdekte hoe ik Emile kon blijven zien en iets vrolijker werd, probeerde ik mijn leven weer op te pakken, maar toen was het te laat. Bovendien was er tegen die tijd een roddel door de gangen verspreid: *Evi is een heks*. Daar lachte ik om, want die beschuldiging was nergens op gebaseerd. Het had waarschijnlijk te maken met de manier waarop ik me kleed (zwarte, lange jurk en donkere make-up) en mijn voorliefde voor duistere muziek, begraafplaatsen en dode dieren. Ik was ervan overtuigd dat het over zou waaien, maar dat gebeurde niet.

Uiteindelijk liet ik het maar zo. Het kost minder energie om genegeerd te worden, dan mijn vroegere vrienden ervan te overtuigen dat ik weer de Evi van vroeger ben. Dat zou overigens een leugen zijn, want de Evi van vroeger word ik nooit meer. De Evi die zichzelf wegcijferde voor anderen. De Evi van wier goedheid mensen misbruik maakten. Die Evi is samen met mijn ouders verbrand.

Nu is er alleen nog Evi de zielenbezweerder die op bezoek gaat bij haar dode vriendje.

De rest interesseert me niet.

Als eindelijk de bel is gegaan en ik op weg ben naar de uitgang om mijn fiets te pakken, valt mijn blik op twee jongens die in een nisje van de grote hal staan te smoezen. Een van die jongens is Charlie Vanderley. Hij kijkt zenuwachtig om zich heen. Inwendig grinnik ik. Zijn gezicht was goud waard toen ik in Fiona's lichaam opdook in zijn achtertuin. Ongezien schuifel ik een stukje dichterbij om het gesprek te kunnen horen. Dat is het voordeel van een buitenbeentje zijn; dat er niemand aandacht schenkt aan wat je doet.

'En dat appje kwam van haar eigen telefoon?' vraagt de andere jongen, die Chris heet.

Charlie knikt. 'Ik dacht dat het een grap was, maar toen stond ze opeens in de tuin.'

Chris lijkt niet onder de indruk. 'Dat kan niet, gast. *The bitch is dead.*'

'Alsof ik dat niet weet.' Charlie gaat gefrustreerd met een hand door zijn haar. 'Ik kon haar aanraken, man. Ze stond de hele tijd met zo'n stomme grijns op haar smoel naar me te loeren, alsof ze opgestaan was uit de dood, puur om mij te treiteren.'

Chris fronsz zijn wenkbrauwen en lijkt een moment na te denken. Dan slaat hij zijn arm om de schouders van zijn beste vriend. 'Hé. Dat wijf spoorde gewoon niet, oké? Jou chanteren met die diefstal zodat je bij haar bleef, was echt laag, zelfs voor haar. En ze zit nog steeds in je hoofd. Na zo'n trauma kunnen hallucinaties angstaanjagend echt lijken. Google maar eens.'

'Maar stel dat ze niet echt dood is? Wat dan?'

'Gast, ik was erbij toen ze aangereden werd. Ik zeg het je, die meid is hartstikke dood. Het was midden in de nacht. Waarschijnlijk had je gewoon een nachtmerrie en ging je slaapwandelen of zo.'

'En dat appje dan?'

'Gewoon een *prank* van iemand die zin had om je in de zeik te nemen.' Chris kijkt rond. Als hij mij spot, doe ik vlug alsof ik bezig ben mijn boeken in mijn tas te stoppen. Gelukkig blijft zijn blik niet op mij hangen, zoals altijd. 'Zou echt iets voor Mara en Jess zijn.'

Charlie kijkt fronsend naar het blonde tweetal dat kletsend en

lachend naar buiten loopt. Mara en Jess waren Fiona's beste vriendinnen en tevens degenen met wie ze liep te bellen op dat ene fatale moment. Tot gisteren leken de meiden niet in staat om te lachen, en hun gesprekken gingen voornamelijk over schuldgevoel en troosten. Zelfs als ik niet degene was geweest die met Fiona's telefoon dat appje stuurde, had ik nooit geloofd dat zij een grap met Charlie zouden uithalen.

Charlie knikt, ook al lijkt hij niet erg overtuigd.

Chris stompt hem tegen zijn schouder. 'We gaan het uitzoeken. Kom op, straks zijn ze weg.'

Wanneer de twee vrienden naar buiten lopen, blijf ik achter met een hele hoop vragen. Op de een of andere manier dacht ik dat iedereen Fiona als een soort van godin behandelde, maar ze bleek dus een bitch te zijn die Charlie chanteerde. Ik denk aan het meisje waarmee Fiona hem betrapte op de avond van het eindejaarsgala. Je zou verwachten dat Fiona ook wraak op haar zou willen nemen, maar daar heeft ze niets over gezegd. Integendeel; ze heeft niet eens haar naam genoemd.

Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Als Charlie werd gechanteerd en alleen om die reden bij Fiona bleef, wat zegt dat dan over hun relatie? Wat zegt dat over de eigenwaarde van Fiona? Was ze zo onzeker dat ze hem met chantage aan haar wilde binden? Waarom was ze niet gewoon bij hém weggegaan? Of had ze dat wel gedaan, maar werd ze overreden voordat iemand erachter kwam?

En dat meisje... wie is ze? Wat heeft Charlie met haar besproken?

Ik weet dat ik me er niet mee moet bemoeien, maar ik kan het niet laten. Mijn onderbuikgevoel zegt me dat er iets niet klopt. Dat dit geen simpel wil-je-wraak-nemen-op-mijn-vriendje-verhaal is. En dus moet ik weten wie dat meisje is.

4

‘Ik heb geen idee wie ze is. Ik had haar nog nooit gezien.’ Fiona trekt haar wenkbrauwen op en doet alsof ze haar nagels inspecteert op onregelmatigheden. Het is best grappig om te zien hoe sommige menselijke trekjes zelfs na de dood nog blijven voortbestaan. Ze zucht. ‘Weet je, Charlie liep zo vaak zijn je-weet-wel achterna, dat ik het allemaal niet meer bij kon houden.’ Ze begint te snikken. ‘Ik had eerder bij hem weg moeten gaan, dan had ik mezelf een hoop ellende bespaard. Misschien had ik dan zelfs nog geleefd. Ik was verblind door tranen, daardoor zag ik dat busje niet.’

‘Je was toch aan het bellen?’

‘Beeldbellen, ja. Met mijn vriendinnen. Ik heb nog nooit zo hard gehuild en toen...’ Ze kijkt me recht aan via de spiegel in mijn hand. ‘Toen was ik opeens hier.’ Samenzweerderig buigt ze dichterbij mij toe. Ik voel haar energie om me heen. Vuriger nog dan vorige week. Sterker. ‘Weet je, bijna iedereen probeert hier weg te komen, maar niemand kan door de poort. Als we ook maar een stap buiten de begraafplaats zetten, worden we terug gezogen naar ons eigen graf. Soms verdwijnt er zelfs iemand. Het is hier net een gevangenis.’

Dat laat ik even op me inwerken. ‘Wat bedoel je met verdwijnen?’

‘Nou, gewoon. Het licht van een jongen waarmee ik stond te praten, werd opeens een stuk feller. Een tel later was hij weg. Heel eng, alsof hij oploste in het niets.’

Wat apart; daar heeft Emile me nooit iets over verteld. Ik denk aan de woorden van tante Nel, toen ze zei dat de zielen op de begraafplaats een reden hebben om hier rond te blijven hangen. Zou die jongen soms geen reden meer hebben gehad om te blijven? Zou hij zijn verdergegaan naar het echte hiernamaals? Het hiernamaals waar mijn ouders zo heilig in geloofden? Of... zou hij gewoon

opgehouden zijn met bestaan? Dat is inderdaad best een enge gedachte.

Fiona's blik glijdt naar de schop, die ik alvast bij het graf van de oude vrouw heb gezet. 'Wil je háár vanavond als poort gebruiken?' vraagt ze met een ongelovige blik. 'Serieus?'

Ik haal mijn schouders op. 'Een poort is een poort.'

'Maar... kijk dan hoe ze eruitziet! Zo oud en krom en... gatsie, ze heeft niet eens tanden.'

Ik gebaar naar de spiegel. 'Ik kan haar niet zien. Ik kan de spiegel maar bij één iemand tegelijk gebruiken.'

'O.' Ze houdt haar hoofd scheef. 'Waarom gebruik je mij niet als poort? Dan hoef je dat oude mens niet te overtuigen, geen wraak te nemen op iemand én zie je er ook nog eens redelijk goed uit. Het voelde heel tof toen je door me heen ging. Ik wil dat best nog een keer meemaken.'

En dat is precies de reden waarom ik nooit iemand vaker dan één keer als poort gebruik. Volgens tante Nel raken de doden eraan verslaafd, en dan komen ze me de hele tijd lastigvallen als ik hier ben. Hoeveel energie ik ook krijg van de zielen hier; ik zit niet te wachten op een zielenstalker die verslaafd raakt aan levenslucht. Mijn levenslucht.

Toch klinkt het verleidelijk. Het idee om in het lichaam van dat oude vrouwtje vannacht wraak te moeten nemen op iemand, klinkt niet heel aantrekkelijk op dit moment. Als ik na de ontmoeting met Emile gewoon naar huis kan zonder tegenprestatie, zou dat best fijn zijn.

Mijn verlangen naar Emile is te groot om dit aanbod naast me neer te leggen. Hoe sneller ik toehap, hoe sneller ik hem weer zie.

'Oké,' zeg ik. 'Alleen deze keer, nu je lichaam nog in redelijk goede staat verkeert.' Fiona's ogen beginnen te stralen, maar ik steek waarschuwend mijn vinger op. 'Maar ik wil wel eerst weten of het waar is dat je Charlie chanteerde.'

Fiona's glimlach verdwijnt. Ze balt haar vuisten en laat haar energie opvlammen. 'Dat ik hém chanteerde? Heeft hij dat gezegd? De klootzak! Hij chanteerde m'j, niet andersom. Als ik bij hem wegging, zou hij aan iedereen mijn geheim vertellen en dat kon ik niet laten gebeuren.'

'Welk geheim?'

‘Ik ben de dochter van de burgemeester. Als ik dingen deed die niet mochten, zou ik niet alleen huisarrest krijgen als mijn ouders erachter kwamen, maar ook mijn vader in diskrediet brengen en dat wilde ik koste wat kost voorkomen. Ja, ik heb dingen gestolen en daar heb ik spijt van, maar dat kon Charlie geen bal schelen. Dus bleef ik bij hem, en als dank ging hij vreemd met een ander meisje. Echt, je moet niet zomaar alles geloven wat je hoort.’

Haar emoties cirkelen om me heen. Woede, angst, verdriet en verraad; het tolt allemaal samen in één grote werfelwind. Dit is een meisje dat gekwetst is en het met de dood heeft moeten bekopen. Dit is een meisje waar om gerouwd werd door haar vriendinnen. Door haar ouders. Ik geloof niet dat zij de bitch is waar Charlie en Chris haar voor uitmaakten.

‘Ik wou dat ik iets voor je kon doen,’ zeg ik zachtjes.

Fiona haalt haar schouders op en glimlacht zwakjes. ‘Ach, het ebt wel weer weg, zoals altijd. Ik kan er nu toch niets meer aan veranderen.’ Ze spreidt haar armen. ‘Als je door me heen gaat, voelt het een beetje alsof iemand zijn armen om me heen slaat en me troost. Jij zoekt troost in de armen van je dode vriendje. Dat noem ik een win-winsituatie voor ons allebei.’

Ik schiet in de lach en breng de spiegel naar mijn lippen. ‘Laten we dan geen tijd meer verspillen.’

Als ik vervolgens uit mijn lichaam glijp en in het hare door de poort ga, voel ik weer dat steekje in mijn hart. Het voelt anders dan gisteren. Sterker, alsof ze zich nu pas realiseert hoezeer ze naar mijn levenslucht verlangt. Het doet me echter ook beseffen dat ik dit niet nog een keer mag doen, want niet alleen Fiona geniet van dit moment; ik gek genoeg ook. Het voelt fijn om omringd te worden door haar energie. En als ik vervolgens Emile met een glimlach en gespreide armen zie staan, stort ik me op hem alsof ik zojuist geïnjecteerd ben met puur geluk.

5

De rest van de week laat ik me toch weer door Fiona overhalen, ondanks mijn voornemen om een poort geen meerdere keren te gebruiken. Ik ben me ervan bewust dat ik tante Nels waarschuwingen in de wind sla, maar wie zegt dat zij gelijk heeft? Misschien ben ik helemaal niet zo verslavingsgevoelig. Er komt immers een nacht dat het niet meer aantrekkelijk is om in Fiona's lichaam te glijpen. Ik zit niet te wachten op een verblijf in een halfverteerd lichaam. Ik walg al bij het idee.

Ik heb nog drie keer wraak genomen op Charlie, uit eigen wil, omdat Fiona zo verdrietig is om wat hij haar heeft aangedaan. Op school gedraagt hij zich steeds nerveuzer. Aan de gesprekken met Chris te horen, twijfelt hij inmiddels ernstig aan zijn eigen mentale gezondheid. Het is best leuk en interessant om die gesprekken te volgen. Chris bagatelliseert alles, waarop Charlie zich steeds meer begint af te zonderen van de rest. Hij heeft kringen onder zijn ogen en kan zich totaal niet meer focussen op zijn schoolwerk. Dat weet ik, omdat ik hem eerst een tijdje begluur voordat ik hem laat schrikken. Hij zit meer voor zich uit te staren en op de achterkant van pennen te kauwen dan dat hij zijn huiswerk maakt.

Het is heel gek: het voelt goed om wraak te nemen, bijna alsof hij mij dingen heeft aangedaan, en niet Fiona. Alsof ik degene ben die hij gekwetst heeft. En ik weet dat het niet zo is, maar ik krijg de glimlach gewoon niet van mijn gezicht. Als ik Fiona er vervolgens over vertel, is ze heel even niet meer verdrietig en daar doe ik het voor. Ik wil niet dat Fiona verdrietig is.

‘Hij denkt dat hij gek wordt,’ zeg ik grinnikend. ‘Niemand gelooft hem.’

Fiona grijnst in de spiegel. ‘Net goed.’ Ze gebaart naar haar lichaam, dat ik zojuist opnieuw uit de kist heb gehaald. Ik heb er han-

digheid in gekregen; ik stop het lichaam terug en schep er slechts een klein laagje zand over. Genoeg om eventuele bezoekers te laten denken dat alles er normaal uitziet. Zolang er nog geen steen is, kan dat, maar dat zal niet eeuwig duren. ‘Zullen we?’ vraagt ze ongeduldig.

Ik knik, fluister de Iers-Gaelische woorden in de spiegel en glijp mijn lichaam uit. Zoals altijd ben ik voorbereid op een flinke dosis van Fiona’s energie en de steek in mijn hart, en wanneer ik door haar heen ben, sta ik klaar om me in Emiles armen te storten.

Maar Emile is nergens te bekennen.

In plaats daarvan staan mijn ouders plotseling voor mijn neus, met bezorgde gezichten en hun handen in hun zij; zoals ze vroeger stonden toen ze me een preek gaven over egoïstisch zijn.

‘Waar is Emile?’ Mijn ogen dwalen over de begraafplaats, en waar ik gewoonlijk overal lichtgevende zielen zie, is het nu opvallend donker. Waar is iedereen?

Mijn moeder pakt mijn hand en kijkt me met verdrietige ogen aan. ‘Je bent te ver gegaan, Evi. Je kwam hier uit liefde voor Emile, omdat je hem niet kon loslaten, maar nu...’

Mijn vader knikt. ‘Het gaat niet goed, kind. Je moet hiermee stoppen, voor het te laat is.’

Ik schud mijn hoofd en kijk nogmaals in de verte, waar geen enkel lichtje te zien is. ‘Dat kan ik niet. Ik moet Emile zien.’ Tranen schieten in mijn ogen. ‘Waar is hij? Emile!’ schreeuw ik. ‘Emile, waar ben je?’ Ik duw mijn ouders aan de kant en loop met grote passen langs de graven, in de hoop een bekend lichtje te zien.

‘Hij komt niet.’ Ze gebaart om zich heen. ‘Is het je niet opgevallen dat er niemand meer is? We zijn nog maar met een handjevol zielen over. De rest heeft zich verstopt. Ze zijn bang.’

‘Bang? Voor wie? Voor mij?’

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Niet voor jou. Maar wel voor wie je dreigt te worden.’

Perplex staar ik haar aan. ‘Hoe bedoel je?’

Ze gaat pal voor me staan en neemt mijn gezicht in haar handen. De handen die vroeger hard en eeltig waren van het harde werken, maar die me heel zachtjes over mijn voorhoofd streken als ik ziek was, of me verdrietig voelde. Mijn moeder is een en al zachtheid,